

Ebenezer Erskine

De Nieuw Testamentische Ark geopend tegen de vloed van Goddelijke toorn

Hebreeën 11 vs 7 - Door het geloof heeft Noach, door Goddelijke aanspraak vermaand zijnde van de dingen, die nog niet gezien werden, en bevreesd geworden zijnde, de ark toebereid tot behoudenis van zijn huisgezin.

De apostel heeft in het voorgaande hoofdstuk de gelovige Hebreeën vermaand te volharden in het geloof. Om de vermaning kracht bij te zetten toont hij in dit hoofdstuk de uitnemendheid van de genade van het geloof aan, en dat,

ten eerste: Op zichzelf beschouwd, van vers 1-3;

ten tweede: Door hen het voorbeeld voor te stellen van hun gelovige voorvaderen, zowel voor als na de zondvloed.

Het vers, dat ik u heb voorgelezen, bevat het voorbeeld van het geloof van Noach, die de laatste patriarch van de oude wereld, en de eerste van de nieuwe wereld was; ik bedoel, de laatste voor, en de eerste na de vloed. Meer in het bijzonder komen in de woorden vier dingen voor:

1^e Er wordt alarm geblazen; God waarschuwt voor dingen, die nog niet gezien worden. De waarschuwende Persoon is God. Wanneer God spreekt of waarschuwt betaamt het alle inwoners van de aarde te luisteren: (Psalm 50:1) "De God der goden, de Heere spreekt en roept de aarde, van de opgang van de zon tot aan haar ondergang." Wanneer de leeuw brult, sidderen de dieren van het veld. De stof van de waarschuwing betreft zaken die men niet ziet; dat is, de nadering van de algemene vloed, of de ondergang van de gehele wereld door water, waarvan, toen God de waarschuwing zond, nog in het minst niets te zien was. Vrienden, het Woord Gods handelt voornamelijk over zaken, die men niet ziet, onzichtbare en eeuwige dingen, die nog achter het scherm verborgen zijn. Het geloof, dat het Woord Gods gelooft, wordt daarom in het 1^e vers van dit hoofdstuk, "het bewijs genoemd der zaken, die men niet ziet;" een verzegelen van wat God zegt, hoewel het niet kan worden gezien.

2^e De woorden wijzen aan de persoon, de enige persoon in de ganse wereld, die op het alarm acht sloeg, namelijk Noach, van wie wij een beschrijving hebben in Gen. 6:9, "een rechtvaardig, oprecht man in zijn geslachten." Hij was een rechtvaardig mens, zijnde gerechtvaardigd uit het geloof in het beloofde Zaad van de vrouw; en hij was een heilig mens, wiens wandel zijn geloof rechtvaardigde, voor de ogen van de goddeloze inwoners van de oude wereld. En aangezien hij iemand was, die nabij God leefde, maakte God hem Zijn verborgenheden bekend, en deelde hem mee wat voor de hele wereld buiten hem verborgen was. "De verborgenheid des Heeren is voor degenen, die Hem vrezen, en Zijn verbond om hen die bekend te maken." Ja soms maakt Hij hen niet alleen de verborgenheden van Zijn verbond en van Zijn koninkrijk bekend, maar ook die van Zijn voorzienigheid, wat Hij van plan is in de wereld te doen. Zo deed Hij met

Noach, en zo deed Hij met Abraham, toen Hij voornemens was Sodom te verdelgen: "Zal Ik voor Abraham verbergen, wat ik doe?" Gewis, "de Heere zal geen ding doen, tenzij, dat Hij Zijn verborgenheid aan Zijn knechten, de profeten, geopenbaard hebbe." Het is gevaarlijk zich nieuwsgierig met de verborgenheden van Gods voornemen of voorzienigheid te bemoeien, maar wanneer het Hem behaagt die te openbaren zijn zij welkom.

3° Hier wordt aangewezen hoe Noach de waarschuwing ontving. Hij ontving ze door het geloof; dat is: hij geloofde het woord van God, dat de vloed zou komen. De grond van zijn geloven was de waarheid en de macht van God: Zijn waarheid; "want het is onmogelijk, dat God liege," en Zijn macht; Die machtig was te doen, zowel wat Hij dreigde, als wat Hij beloofde.

4° Wij zien hier de aandoening van Noachs ziel, die opgewekt of in werking gebracht werd door deze ontzaglijke waarschuwing van de aanstaanden vloed: "hij werd bevreesd." Wanneer het geloof een glimlachende en verzoende God in Christus ziet, vervult het de ziel met vrolijkheid en blijdschap, ja, met een onuitsprekelijke en heerlijke vreugde." Doch wanneer het geloof een fronsend of dreigend God ziet, dan verwekt dat vrees, geen slaafse, maar een kinderlijke vrees; evenals een onderdanig kind, dat begint te sidderen wanneer het de roede in de hand, en toorn in het gelaat van de vader ziet. Zodanig was Noachs vrees; en God verklaart, dat Hij de ziel, die Hem zo vreest, aanziet: (Jes. 66:2) "Op deze zal Ik zien, op de arme en verslagene van geest, en die voor Mijn Woord beeft."

5° Verder zien wij hier, hoe verstandig Noach gebruik maakte van Gods waarschuwing betreffende de zondvloed. Zijn geloof en zijn vrees zetten hem aan een ark toe te bereiden: "Een kloekzinnig mens, " zegt Salomo, "ziet het kwaad, en verbergt zich." Het ware geloof van de werking Gods is een scherpzinnige genade; het neemt de dingen waar, die nog niet te zien zijn, gevaren, die buiten het gezicht van de overige blinde wereld liggen, en zorgt voor beveiliging tegen naderende gevaren. Zo ook hier doet het geloof van Noach hem een ark toe bereiden tegen de aanstaande vloed. Noach behoefde de ark niet meer te gaan bouwen toen de vloed kwam; neen, zij was voor het gebruik gereed, toen de sluisen van de hemel werden geopend, en alle fonteinen des grote afgronds werden opgebroken; en de vrucht en uitwerking van zijn geloof en zijn vrees, en zijn naarstigheid in de ark toe te bereiden, was, dat hij en zijn huisgezin behouden werden.

Nu, ik zal mij niet zo zeer ophouden met de letterlijke, als wel met de geestelijke en verborgen bedoeling van dit alles. De geschiedenis en de verborgenheid van het Oude Testament wordt in het Nieuwe Testament opengelegd en ontsluit. Het wordt door allen toegestemd, dat de watervloed waardoor God de oude wereld heeft verdelgd, een afschaduwing was van de toorn Gods die van de hemel geopenbaard wordt tegen alle boosheid en goddeloosheid van de kinderen der mensen, welke onfeilbaar zeker de goddelozen, en alle godvergetende heidenen naar de hel zal wegvagen; en dat de ark van Noach een type van Christus was, en van die verlossing, die allen, die in Hem geloven, hebben van de toorn Gods en de vloek van de verbroken wet; want "een iegelijk, die in Hem gelooft, zal niet verderven, maar het eeuwige leven hebben." De apostel Petrus zinspeelt zeer duidelijk op hetgeen ik zeg aangaande deze voorbeeldende of afschaduwende bedoeling van de zondvloed en de ark: (1 Petrus 3:19-21) "In denwelken Hij ook heengegaan zijnde de geesten, die in de gevangenis zijn, gepredikt heeft: die eertijds ongehoorzaam waren, wanneer de lankmoedigheid Gods eenmaal verwachtte in de dagen van Noach, als de ark toebereid werd, waarin weinige, dat is acht zielen behouden werden door het water. Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt, niet die een aflegging is van de vuiligheid des lichaams, maar die een vraag is van een goed geweten tot God, door de opstanding van Jezus Christus." Wij moeten daar, door de geesten, die in de gevangenis

zijn, de zielen van de bewoners van de oude wereld verstaan, die in de dagen van Petrus in de gevangenis van de hel waren, doch die in de dagen van Noach nog in hun lichamen leefden. Noach ging hun op last van de Geest van Christus prediken, en waarschuwde hen voor de aanstaanden vloed, doch zij hoorden niet naar hem, maar gingen door in hun zondige weg, totdat het water kwam en hen wegnam, behalve acht zielen, die in de ark behouden werden. Hier is de type, of het voorbeeld, en dan volgt het tegenbeeld: "Waarvan het tegenbeeld, de doop, ons nu ook behoudt."

De hoofdleer, die ik uit de woorden van de tekst voornamelijk op het oog heb, is de volgende: Leer. Dat Christus de grote Nieuw Testamentische Ark is in Wie zondaren moeten ingaan, zullen zij behouden worden van de vloed van de Goddelijke toorn."

De volgorde waarin ik met de bijstand Gods deze leer zal behandelen is de volgende.

1. Zal ik een weinig spreken over de toorn Gods, met toespeling op de algemene zondvloed.
2. Over de waarschuwingen, die God gegeven heeft, en nog geeft, aangaande de zondvloed van Zijn toorn.
3. Over Christus, als de enige Ark, waarin beveiliging is te vinden.
4. Over de toegang, die zondaren hebben tot deze Nieuw Testamentische Ark.
5. Hoe een zondaar in deze Ark ingaat, zodat hij van de zondvloed behouden wordt.
6. Zal ik enige gevolgtrekkingen afleiden, en het geheel toepassen.

I. Het eerste punt is, dat ik een weinig zal spreken over de toorn Gods, met toespeling op de algemene zondvloed in de dagen van Noach.

1^e De zonde en boosheid van de oude wereld was de teweegbrengende oorzaak van de zondvloed: (Gen. 6:5-7) "En de Heere zag, dat de boosheid van de mens menigvuldig was op de aarde, en al het gedichtsel van de gedachten zijns harten te allen dage alleenlijk boos was. Toen berouwde het de Heere, dat Hij de mens op de aarde gemaakt had, en het smartte Hem aan Zijn hart. En de Heere zeide: Ik zal de mens, die Ik geschapen heb, verdelgen van de aardbodem, van de mens tot het vee, tot het kruipend gedierte, en tot het gevogelte van de hemel toe; want het berouwt Mij, dat Ik de mens gemaakt heb."

Nu, gelijk de zonde van de mens een watervloed heeft teweeggebracht, zo ook brengt zij de vloed van de toorn Gods teweeg, die geopenbaard wordt, of werd, tegen alle boosheid en goddeloosheid van de kinderen der mensen. Voordat de zonde in de wereld inkwam, leefden God en de mens in volmaakte vriendschap. De mens was de lieveling van de hemel, Gods onderkoning: God gaf hem heerschappij over al de werken van Zijn handen (Gen 1:28). Doch niet zodra had de mens gezondigd, of een donkere wolk van toorn begon over het hoofd van de mens te trekken, die in een stortvloed van strikken, vuur en zwavel zou zijn opgelost, tot verdelging van het gehele menselijk geslacht, was er niet de tussentreding van de tweede Adam, de eeuwige Zoon van God, geweest, Die op Zich nam de zonde van de wereld weg te nemen. Om Zijntwil, en krachtens Zijn voldoening aan de rechtvaardigheid, werd de uitvoering van de Goddelijke wraak opgeschort. Doch diezelfde vloed van toorn zal met de grootste hevigheid worden losgelaten over alle ongelovigen, die Hem en Zijn grote zaligheid verwerpen.

2^e God nam de bewoners van de oude wereld niet bij verrassing, maar Hij waarschuwde hen voordat de vloed kwam en hen verdelgde. Hij handelde gedurende honderd en twintig jaren met hen door de dienst van Noach, om hen op het rechte pad te brengen, doch alles tevergeefs. Evenzo is God lankmoedig en traag tot toorn jegens de mensenkinderen. Hij voert niet, evenals de mens, haastig het oordeel uit, in grimmigheid en woede; nee, maar Hij wacht om genadig te zijn; Hij waarschuwt voor de toekomstige toorn, en smeekt en bidt hen zich te bekeren van hun boze wegen. Veertig jaren heeft Hij verdriet gehad aan dat geslacht van Israël in de woestijn,

totdat Hij ten laatste zwoer in zijn toorn, dat zij niet in zijn rust zouden ingaan: maar Hij wendde dikwijls Zijn toorn af, voordat het zover kwam (Psalm 78:38).

3^e Toen de bestemde tijd voor de uitvoering van de bedreiging tegen de oude wereld kwam, deed God de hemelen en de aarde samenspannen tot hun verderf. want beide de fonteinen des grote afgronds werden opgebroken, en de sluizen van de hemel werden geopend (Gen. 7:11). Evenzo kan en zal God, die de Heere der heirscharen is, en Die naar Zijn wil doet met het heir van de hemel en de inwoners van de aarde, de ganse schepping tegen onboetvaardige zondaren te wapen roepen. Hij kan de aarde bevelen haar mond te openen, en haar inwoners te verslinden gelijk zij Korach, Dathan en Abiram deed (Num. 16:31, 32); en Hij kan heirscharen van engelen, en lichtende hemellichamen, oproepen om Zijn wraak te wreken over opstandige zondaren; zoals Hij deed in het geval van Sanherib (2 Kon. 19:35), en met de Kanaänieten (Exod. 33:23).

4^e De wateren van de vloed waren onweerstaanbaar. Al de inwoners van de oude wereld, konden met vereende krachten, hoewel er vele reuzen en geweldigen, mannen van naam, onder hen waren (Gen. 6:4), de stroom van de vloed niet stuiten. Vrienden, de toorn Gods kan, wanneer die over de verachters van Christus losbreekt, door al de macht van engelen of mensen niet worden tegengehouden: "Wie heeft zich tegen Hem verhard, en vrede gehad?" (Job 9:4). "Wie zou Mij als een doorn en distel in oorlog stellen, dat Ik tegen hem zou aanvallen, en hem tegelijk verbranden zou?" (Jes. 27:4). "De stouthartigen zijn beroofd geworden; zij hebben hun slaap gesluimerd; geen van de dappere mannen hebben hun handen gevonden. Van uw schelden, o God Jacobs, is samen ruiter en paard in slaap gezonken" (Psalm 76:6, 7).

5^e De wateren van de zondvloed overstroonden alle schuilplaatsen waarheen de inwoners van de oude wereld zich ter beschutting wendden. Wij kunnen ons gemakkelijk voorstellen, dat zij naar de hoogste rotsen en bergen vloden, om zich tegen de wateren te beveiligen; doch de wateren rezen al hoger en hoger, en namen geheel zeer de overhand op de aarde, zodat alle hoge bergen, die onder de ganse hemel zijn, bedekt werden (Gen. 7:18-20) Er bleef geen schuilplaats voor hen over.

Evenzo is het hier gelegen. Wanneer zondaars horen, dat de toorn en wraak Gods hen vervolgen vanwege de zonde, vlieden zij tot de heuvelen en bergen van hun eigen maaksel. Sommigen nemen de toevlucht tot een berg van algemene genade; doch God vaagt die weg, want "Hij, Die hen gemaakt heeft, zal zich over hen niet ontfermen; en Die hen geformeerd heeft zal hun geen genade bewijzen" (Jes. 27:11). Sommigen vlieden tot de schuilplaats van een uitwendige belijdenis van de godsdienst, menende daar veilig te zijn; doch het water van de toorn Gods vervolgt hen ook daar, evenals de dwaze maagden met hun ledige lampen (Matth. 25:6). Anderen vluchten naar de berg van de werken van de wet; doch de vloed achtervolgt hen ook daar, want "uit de werken van de wet zal geen vlees gerechtvaardigd worden" (Gal. 2:16). Dus maakt God, dat "de hagel de toevlucht des leugens wegvaagt, en de wateren de schuilplaats overlopen" (Jes. 28:17).

6^e De vloed was algemeen. Hij spaarde niemand dan hen, die in de ark waren. Evenzo zal de vloed van Gods toorn allen verdelgen, die buiten Christus zijn: "Want daar is ook onder de hemel geen andere naam die onder de mensen gegeven is, door welke wij moeten zalig worden, dan de Naam van Jezus" (Hand 4:12).

II. Ons tweede punt is, dat ik zal spreken *over de waarschuwingen, die God geeft, aangaande de zondvloed van eeuwige toorn, die over alle zondaren zal komen, die zonder God en Christus zijn.* Want

gelijk God de oude wereld voor de watervloed heeft gewaarschuwd, zo waarschuwt Hij de inwoners van deze wereld in het bijzonder van de zichtbare Kerk, voor de toekomstige toorn. Ik zal hierbij niet stilstaan, omdat ik onlangs gelegenheid heb gehad, u naar aanleiding van Job 9:4, zeer vele bakens van de Goddelijke toorn aan te wijzen die Hij in de Schriften van de waarheid heeft voorgesteld om zondaren te waarschuwen, opdat zij niet op dezelfde rotsen te pletter slaan, waarop anderen hun zielen in een hel van eeuwige toorn en ellende verpletterd hebben. Niemand kan de Bijbel lezen, of het Evangelie horen prediken, of hij moet horen van een toekomstige toorn Gods over onboetvaardige zondaren: "Indien gij u niet bekeert", zegt Christus, "zo zult gij allen desgelijks vergaan" (Luk. 13:3). "God zal de kop van zijn vijanden verslaan; de harige schedel van degene, die in zijn schulden wandelt" (Psalm 68:22). Van alle soorten van zondaren, zal de toorn Gods het heetst ontbranden over de verachters van Christus en het Evangelie: "Het zal den lande van Sodom en Gomorra verdraaglijker zijn in de dag des oordeels, dan dezulken" (Matth. 10:15). Een opmerkelijk woord dienaangaande hebben wij in Hebr. 10:28: "Als iemand de wet van Mozes heeft tenietgedaan, die sterft zonder barmhartigheid onder twee of drie getuigen; hoeveel te zwaarder straf, meent gij, zal hij waardig geacht worden, die de Zoon van God vertreden heeft, en het bloed des Testaments onrein geacht heeft, waardoor hij geheiligd was, en de Geest der genade smaadheid heeft aangedaan?" Doch wij zullen nu overgaan tot

III Ons derde punt, dat is, dat wij een weinig zullen spreken over Christus, als de grote Nieuw Testamentische Ark, waarvoor God gezorgd heeft, om zondaren te verlossen van de zondvloed van Zijn toorn.

1^e De ark was een middel, door God voorbereid, tot behoudenis van Noach en zijn huisgezin. Weliswaar bouwde Noach zelf de ark, doch hij deed dat geheel op Gods bevel en aanwijzing. Het zou nooit in Noachs hoofd of hart zijn opgekomen de ark te bouwen, indien God hem het plan daarvoor niet gegeven had.

Evenzo is Christus een Zaligmaker, die van God gegeven en aangesteld is. Het plan of ontwerp van de verlossing van de mens door Christus lag in het hart Gods: het is de wijsheid Gods in een verborgenheid. Mensen en engelen zouden er eeuwig voor gestaan hebben, indien hun was voorgesteld, hoe de mens, in bestaanbaarheid met de rechtvaardigheid, heiligheid, waarheid en getrouwheid Gods, van de toorn Gods en de vloek van de wet kon verlost worden. De ganse schepping riep: Bij ons is voor u geen hulp. Doch God beraamt een weg; de Zoon van God zal vlees worden, en Plaatsvervanger worden voor zondaren; door Zijn gehoorzaamheid tot de dood zal de rechtvaardigheid bevredigd en de eer van de wet hersteld worden. en "een ieder, die in Hem gelooft, zal niet verderven. maar het eeuwige leven hebben." (Psalm 118:23) "Dit is van de Heere geschied, en het is wonderlijk in onze ogen." God roemt daarin als de voornaamste van zijn wegen: (Psalm 89:20, 21) "Ik heb hulp besteld bij een Held. Ik heb een Verkorene uit het volk verhoogd, Ik heb David Mijn Knecht gevonden, met Mijn heilige olie heb ik Hem gezalfd."

2^e De ark was zeer groot en ruim, zoals duidelijk is uit het verslag, dat wij daarvan hebben in Gen. 6:14-19. En het was noodzakelijk, dat zij zo was, aangezien zij de algemene ontvangplaats was, niet alleen van Noach en zijn huisgezin, maar van alle soorten van beesten, vogels en levende schepselen, die op de aarde waren, en de nodige voorraad tot hun onderhoud, gedurende ongeveer een jaar.

Doch, vrienden, de Nieuw Testamentische Ark is veel groter en ruimer dan de ark van Noach; want Die is niemand anders dan de oneindige, onbegrensde God, in de Persoon van de eeuwige Zoon van God, Die alle dingen gemaakt heeft, en draagt door het woord Zijner kracht. Gelijk er plaats en voorraad in de ark was voor alle levende schepselen van elke soort, die in de ark gingen: zo is er plaats in Christus voor allen, die willen komen; hetzij Jood of Heiden, Barbaar

of Scyth, dienstbare of vrije, man of vrouw, dat is één en hetzelfde. U bent welkom, in de Nieuw Testamentische Ark in te gaan.

3e Allen, die in de ark gingen werden behouden, doch allen die niet ingingen kwamen om. Evenzo is het ook hier: "Die in Christus gelooft zal zalig worden. Maar, "die niet zal geloofd hebben, zal verdoemd worden"

4e De ark van Noach was voor het verstand van de wereld grote dwaasheid; ongetwijfeld hebben zij hem bespot en voor een grote dwaas uitgemaakt, toen hij de ark toebereidde tot de behoudenis van zijn huisgezin. Evenzo is Christus en de weg van de zaligheid door Zijn dood, "den Grieken een dwaasheid, en den Joden een ergernis" (1 Kor. 1:23).

5^e Vandaar kwam het, dat slechts weinigen, dat is acht zielen, in de ark gingen en behouden werden. Zo is het ook hier: Christus wordt door de mensen veracht en verworpen, en slechts weinigen komen tot Hem (Matth. 22:14), "want velen zijn geroepen, maar weinigen uitverkoren." (Matth. 7:14) "Want de poort is eng, en de weg is nauw, die tot het leven leidt, en weinigen zijn er, die dezelve vinden."

6^e Hoewel er maar weinigen in de ark behouden werden, toch was het een grote blijk van Gods liefde en welwillendheid tot de mensen, dat enigen van hen werden gespaard, toen zij allen de dood hadden verdiend. Zo is het ook hier, hoewel er maar weinigen zalig worden, nochtans is het een wonderlijk bewijs van Zijn liefde en welwillendheid tot het menselijk geslacht, dat Hij voor een Zaligmaker heeft gezorgd, en dat een overblijfsel uit de mensen door Christus wordt behouden: (1 Joh. 4:9), "Hierin is de liefde Gods jegens ons geopenbaard, dat God Zijn eniggeborenen Zoon heeft gezonden in de wereld, opdat wij zouden leven door Hem." "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe."

7^e Nadat de ark ongeveer zeven maanden op de wateren gedobberd had, rustte zij eindelijk op de bergen van Ararat (Gen. 8:4). Zo ook Christus, onze Nieuw Testamentische Ark, nadat Hij in deze wereld gezworven had, en Hem in Zijn Naam, Persoon, wonderen en bediening geen rust was gelaten, rustte Hij van Zijn werk en Zijn strijd in Zijn opstanding en hemelvaart; nadat Hij geleden had, ging Hij in Zijn heerlijkheid in (Luk. 24:26). Het werk voleindigd hebbende, dat Hem de Vader gegeven had om te doen, vond Hij rust in de hemel, en kwam Hij weer in het bezit van die heerlijkheid, die Hij bij de Vader had, eer de wereld was (Joh. 17:4, 5).

8^e Zij die in de ark behouden werden, namelijk Noach en zijn gezin, werden erfgenamen van een nieuwe wereld. Zo ook worden allen, die door het geloof in Christus worden behouden, erfgenamen van God en de heerlijkheid, en "wedergeboren tot een levende hoop; tot een onverderfelijke, en onbevlekkelijke, en onverwelkelijke erfenis, die in de hemelen bewaard is" (1 Petrus 1:3, 4).

9^e Noach en zijn huisgezin kregen, nadat zij door de ark behouden waren, een belofte, "dat er geen vloed meer zijn zou, om de aarde te verderven, " en tot een teken daarvan werd de boog in de wolken gegeven.

Zo ook zijn allen, die tot Christus vlieden, door Gods verbond en belofte beveiligd tegen de toorn en de vloek van God: (Rom. 8:1) "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn." (Jes. 54:10-12) "Want bergen zullen wijken, en heuvelen wankelen, maar Mijn goedertierenheid zal van u niet wijken, en het verbond Mijns vredes zal niet wankelen, zegt de Heere uw Ontfermer. Gij verdrukte, door onweder voorgedrevene, ongetrooste, ziet Ik

zal uw stenen gans sierlijk leggen, en Ik zal u op saffieren grondvesten. En uw glasvensters zal Ik kristallijnen maken, en uw ganse landpalen van aangename stenen." Wij lezen in Openb. 4:3 van een regenboog rondom de troon van Christus, met zinspeling op het verbond met Noach aangaande de vloed.

10^e Alle soorten van schepselen, reine en onreine, werden zonder onderscheid in de ark toegelaten. De ark stond voor allen open.

Zo is het ook nu, onder het Nieuwe Testament, sedert de komst van Christus in het vlees, wordt het Evangelie van de genade van God zonder onderscheid aan Joden en heidenen gepredikt. Wel is waar, dat vóór de dood van Christus, en gedurende Zijn persoonlijke bediening op aarde, de arme heidenen uitgesloten waren, en werden de discipelen, toen zij werden uitgezonden om het Evangelie te prediken, alleen gezonden tot de steden van de Joden, en werd hun geboden niet op de weg van de heidenen te gaan (Matth. 10:5), noch in enige stad van de Samaritanen in te gaan; doch na Zijn dood en opstanding wordt hun opdracht uitgebreid, en wordt de deur voor alle volkeren opengezet: (Mark. 16:15) "Ga heen in de gehele wereld, predikt het Evangelie allen creaturen." Het is ook waar, dat de apostelen, zelfs na de opstanding van Christus en de uitstorting van Zijn Geest in Zijn buitengewone gaven. de opdracht om het Evangelie aan alle mensen te prediken niet konden aannemen; zij gingen voort met alleen aan de Joden te prediken, (Hand. 10:19) totdat zij van hun dwaling werden genezen door het gezicht, dat Petrus kreeg, van de dieren van de aarde, beide reine en onreine, (Hand. 10) en doordat de Heilige Geest op de heidenen viel, zowel als op de Joden. Daarop begonnen zij overeenkomstig hun opdracht, het Evangelie aan allen zonder onderscheid te prediken, en toen de Joden het Evangelie afwezen, keerden de apostelen zich tot de heidenen (Hand. 13:43, 49). Zodat ik zeg, dat, gelijk Noach reine en onreine dieren in de ark liet komen, om behouden te worden van de zondvloed; zo ook onze grote Nieuw Testamentische Ark open staat voor zondaren van elke soort en grootte. Allen, die afstammen van de eerste Adam, zijn welkom bij de tweede Adam: (Spr. 8:4) "Tot u, o mannen, roep ik, en Mijn stem is tot der mensen kinderen." Doch dit leidt mij tot:

IV. Het vierde punt, dat was, dat wij een weinig zullen spreken *over de deur van toegang tot de Nieuw Testamentische Ark.*

De ark van Noach stond open voor alle creaturen, die niet konden leven in de wateren, die de aarde bedekte zolang de zondvloed duurde; want als zij gesloten was geweest, had geen schepsel in haar kunnen ingaan en behouden worden.

Evenzo zou, als er geen weg of deur van toegang tot Christus was, geen vlees behouden kunnen worden. Doch wij verkondigen u grote blijdschap. Christus is een algemene Ark, een algemene Zaligmaker, voor zondaren van het menselijk geslacht. Om arme verloren gaande zondaren te bemoedigen zal ik u verscheidene deuren noemen, waardoor u door het geloof in de Nieuw Testamentische Ark kunt ingaan, opdat u niet in de zondvloed mag omkomen.

1^e De deur van de openbaring van Christus, als een Zaligmaker, die in de wereld gekomen is. Wat is het oogmerk van de ganse Schrift, van het begin tot het einde anders, dan Christus aan de kinderen der mensen bekend te maken, opdat zij in Hem zullen geloven, om verlost te worden van de toekomstige toorn? (Joh. 20:31) "Deze dingen zijn geschreven, opdat gij gelooft, dat Jezus is de Christus, de Zoon van God, en opdat gij gelovende het leven hebt in Zijn Naam." (Joh. 5:39) "Onderzoekt de Schriften, want gij meent in dezelve het eeuwige leven te hebben, en die zijn het, die van Mij getuigen." Vrienden, Christus is u, gelezen en gepredikt, voor de ogen geschilderd geweest, Zijn ganse gerechtigheid en zaligheid werd u voorgesteld, en nabij u gebracht; en waartoe anders dan, dat u gebruik van Hem zult maken tot al de doeleinden van de zaligmakende ambten? Zij, die de Bijbel en het gepredikte Woord niet hebben, zullen het

niet zo zwaar te verantwoorden hebben dan u, tot wie het Woord van God en het Evangelie van de zaligheid gezonden is: (Rom. 10:14) "Want hoe zullen zij geloven in Hem van Welke zij niet gehoord hebben? En hoe zullen zij horen zonder die hun predikt?" Doch dit is niet het geval met u; want Christus is nabij u, in uw mond en in uw hart. Dit is het woord des geloofs hetwelk wij prediken (Rom. 10:8). Zodat de openbaring van Christus een deur van het geloof is voornamelijk wanneer wij u uit Christus' Eigen mond verklaren, "dat Hij niet in de wereld gezonden is, opdat Hij de wereld veroordelen zou, maar opdat de wereld door Hem zou behouden worden." (Joh. 3:17).

2^e De vleeswording van de Zoon van God, of Zijn aannemen van onze natuur in een persoonlijke vereniging met Zijn Goddelijke natuur, is een gezegende deur van het geloof voor een verloren gaande zondaar van Adams geslacht. Dit wordt de gehele Schrift door voorgesteld tot een grond van het geloof. Het was het eerste wat Adam en Eva terstond na de val werd voorgesteld, toen zij onder ontzaglijke bevattingen waren van dadelijk te zullen sterven, in die belofte (Gen. 3:15), dat het Zaad van de vrouw de slang de kop zou vermorzelen. Zij moesten geloven, dat de Zoon van God, Die tot hem sprak, in de volheid des tijds, het Zaad van de vrouw zou worden, of in het vlees zou komen, om hun twist te wreken. Het geloof hiervan kalmeerde en stilde hen, omdat zij hierin zagen, dat God aan hun zijde was. Zo ook in de belofte aan Abraham gedaan werd hem en zijn nakomelingschap de menswording van de Zoon van God voorgesteld: (Gen. 22:18) "In uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde." De apostel geeft hiervan de volgende verklaring: (Gal. 3:16) "Hij zegt niet: En de zaden, als van velen, maar als van één; En uw Zaad, hetwelk is Christus." Overal in de Schrift, waar deze twee beloften meer volledig worden ontsloten, vinden wij, dat de vleeswording van de Zoon van God als een grond van geloof en hoop aan de Kerk van God wordt voorgesteld. David spreekt in de Psalmen dikwijls van Hem als mens, (Psalm 8:5 vergeleken met Hebr. 2:6) de Zoon des mensen, en de Man van Gods rechterhand (Psalm 80:18). Jesaja spreekt van Hem (Hoofdstuk 9:5) als een Kind, dat ons geboren is, hoewel Zijn Naam tevens is: Sterke God; en in hfdst. 53:3, als "een Man van smarten en verzocht in krankheid." Jeremia spreekt van hem, als een Spruite der gerechtigheid (Hoofdstuk 30:15), Die zou voortkomen uit de wortel van Isai (Jes. 11:1). Bijna overal in het Nieuwe Testament wordt Hij voorgesteld als het vleesgeworden Woord (Joh. 1:14); geworden uit een vrouw (Gal. 4:4); het Zaad van de vrouw, geboren uit een maagd (Matth. 1:16); Die "niet de natuur van de engelen, maar het zaad Abrahams aanneemt" (Hebr. 2:16). Wanneer Hij van zichzelf spreekt, noemt Hij Zich door al de Evangeliën heen meer bij Zijn menselijke, dan bij Zijn Goddelijke natuur, "de Zoon des Mensen." Ik houd het er voor, dat een bijzondere reden hiervan is, omdat het geloof van zondaren zich niet kan bepalen of vastzetten op Zijn Goddelijke natuur, dan krachtens Zijn menselijke natuur. De hand van het geloof grijpt de zoom van de menselijke natuur aan, om daardoor, als het ware, de Goddelijke natuur mee te trekken, wetende, dat de persoonlijke vereniging van die twee naturen niet kan worden ontbonden. Dat hier een algemene grond van het geloof wordt gelegd voor alle mensen, die over de grote verborgenheid der godzaligheid, God geopenbaard in het vlees, horen spreken, blijkt duidelijk, als wij overwegen, dat Christus niet de persoon, maar de natuur van de mens heeft aangenomen. De natuur van de mens is evengelijk verwant aan iedere man en vrouw, die een wezenlijk lichaam en een redelijke ziel bezit. Zodat iedereen, die van Hem hoort, gerechtigd is te zeggen: Deze is mijn Broeder, been van mijn been, en vlees van mijn vlees", evenals Adam van Eva zeide, toen zij tot hem gebracht werd, en daarom een Hulp voor mij. O vrienden, overweegt dit, en denkt daarover na. Christus is uit kracht van Zijn menswording onze Goël of Losser; Hij is onze bloedverwant, en Hij is uw vlees deelachtig geworden, opdat Hij zo bekwaam mocht wezen voor te u doen, wat niemand anders van het menselijk geslacht doen kon, namelijk u door Zijn bloed te verlossen, en door de dood de kop van de slang te vermorzelen. Is dit niet een edele grond van geloof, hoop en vertrouwen in hem? O vrienden! Gaat in en

betreft de Nieuw Testamentische Ark, door deze deur van Zijn vleeswording, en maakt aanspraak op Hem als de uwe, door een toe-eigenend geloof, zeggende met de Kerk: "een Kind is mij geboren, een Zoon is mij gegeven." Deze leer werd bij de geboorte van Christus door de engelen overgeleverd, als een verkondiging van grote blijdschap, die al den volke wezen zal (Luk. 2:10, 11). Zij zeggen daar niet tot de Herders: dat ons, maar, "dat u heden geboren is de Zaligmaker, welke is Christus de Heere."

3^e Een andere deur, waardoor het geloof in de Nieuw Testamentische Ark kan ingaan, is de gehoorzaamheid van Christus aan de wet, die geschonden, verbroken en onteerd was door de zonde van de eerste Adam en al zijn nakomelingen. Tot recht verstand hiervan moet u weten, dat de voorwaarde waarop aan Adam, en het ganse menselijk geslacht in hem, het leven was beloofd, volmaakte gehoorzaamheid aan het gebod van de wet was: (Lev. 18:5 en Gal. 3:12) "De mens, die deze dingen doet, zal door dezelve leven." Als Adam in zijn gehoorzaamheid was gebleven, zouden hij en zijn nakomelingschap recht hebben gehad op het tijdelijk, geestelijk en eeuwig leven, als een schuld, die hun verschuldigd was, niet krachtens de innerlijke verdienste van zijn gehoorzaamheid, maar krachtens het verbond der werken. Doch de mens, die in waarde was, bleef niet. Hij verbrak het verbond door van de verboden vrucht te eten, en de tanden van al zijn kinderen zijn stomp geworden; het bedenken van hun vlees is vijandschap tegen God, want het onderwerpt zich aan de wet Gods niet. Hierdoor hebben zij hun recht op het leven, dat in het eerste verbond beloofd was, verloren, en zijn zij onder het vonnis des doods gevallen.

Tenzij nu de eer van de wet hersteld wordt door een volmaakte gehoorzaamheid, aan haar opgebracht door de mens, of door iemand in de menselijke natuur, staat dit, als een eeuwige sluitboom, het leven en de zaligheid van alle mensen in de weg. Wel, Christus, de eeuwige Zoon van God, heeft op Zich genomen, als Losser en Borg van de mens, de verbroken wet te herstellen, zeggende tot Zijn Vader; Psalm 40:8, 9 vergeleken met Hebr. 10:7) "Zie, Ik kom, in de rol des boeks is van Mij geschreven. Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden mijns ingewands." Alsof Hij zeide: "Laat in deze zaak Mijn oor in uw dienst doorboord worden, want het is het vast besluit van Mijn hart, alle gerechtigheid te vervullen, die de wet van alle mensen als zondaren eist." Dienovereenkomstig is Hij, in de volheid des tijd niet alleen geworden uit een vrouw, maar ook geworden onder de wet (Gal. 4:4), en heeft Hij in onze plaats de wet verhoogd en verheerlijkt. Hierdoor zijn alle wettelijke hinderpalen en beletselen, die, van de zijde van het gebod van de wet, de zaligheid en het leven in de weg stonden, weggenomen, en is de wet even volkomen voldaan alsof zij nooit was verbroken geworden, en het recht tot het leven tot stand gekomen in de persoon van ons aller Losser en bloedverwant. Ter wille hiervan is Zijn gerechtigheid en Zijn heil bekendgemaakt, en tot allen nabij gebracht, zelfs tot de stijven van hart, en die ver van de gerechtigheid zijn (Jes. 46:12, 13). In de 40^e Psalm ziet u, dat Hij, nadat Hij in de Raad des vredes tot Zijn Vader had gezegd: Ik heb lust, o mijn God, om Uw welbehagen te doen, en Uw wet is in het midden Mijns ingewands", er onmiddellijk op laat volgen: (vers 10, 11) "Ik boodschap de gerechtigheid in de grote gemeente, ziet, Mijn lippen bedwing Ik niet, Heere, Gij weet het. Uw gerechtigheid bedek Ik niet in het midden Mijns harten, Uw waarheid en Uw heil spreek ik uit: Uw weldadigheid en Uw trouw verheel ik niet in de grote gemeente." Zo ziet u, dat allen, aan wie het Evangelie wordt gepredikt, recht van toegang hebben tot Zijn gerechtigheid of gehoorzaamheid aan de wet. Wie zij ook zijn, die in Hem als de Heere onze gerechtigheid geloven, zij gaan in de Nieuw Testamentische Ark, en worden behouden van de zondvloed van de toorn Gods. "Zo is er dan nu geen verdoemenis voor degenen, die in Christus Jezus zijn" (Rom. 8:1, 3, 4), omdat het recht van de wet in hen vervuld is; en (Rom. 10:4) Christus hun het einde der wet wordt tot rechtvaardigheid. Hierom zegt de apostel: (2 Kor. 5:19, 21) "God was in

Christus, hun zonden hun niet toerekenende. Want Dien, Die geen zonde gekend heeft, heeft Hij zonde voor ons gemaakt, opdat wij zouden worden rechtvaardigheid Gods in Hem."

4° De dood van Christus, of Zijn verzoend bloed, is een andere deur waardoor arme zondaren in de Nieuw Testamentische Ark ingaan, en behouden worden van de zondvloed van Goddelijke toorn. Er staat geschreven (Hebr. 12:24) dat wij door het geloof "komen tot het bloed der besprenging", en (Hoofdstuk 10:19) "ingaan in het heiligdom door het bloed van Jezus." In de uitdeling van het Evangelie wordt Christus als gekruist zijnde klaarblijkelijk voorgesteld (Gal. 3:1). Daarom zegt de apostel tot de Korinthiërs: (1 Kor. 2:2) "Want ik heb niet voorgenomen iets te weten onder u, dan Jezus Christus en Die gekruisigd ." Christus zegt, over Zijn dood sprekende (Joh. 12:32) "En ik, zo wanneer ik van de aarde zal verhoogd zijn, zal ze allen tot Mij trekken" En wat was, dienovereenkomstig, toen de apostelen de landen doorreisden, predikende het Evangelie, de grote zaak waarop zij altijd weer aandrongen? "Wij", zegt Paulus, "prediken Christus de Gekruisigde, den Joden wel een ergernis, en den Grieken een dwaasheid: maar hen, die geroepen zijn, beiden Joden en Grieken, prediken wij Christus de Kracht Gods, en de Wijsheid Gods" (1 Kor. 50:23, 24).

Om dit stuk van de dood van Christus als een grond van het geloof op te helderen, moet u weten, dat er drieërlei genoegzaamheid in de dood van Christus is.

1. Een innerlijke genoegzaamheid, ontstaande uit de oneindige waardigheid van Zijn Persoon, Die leed, zijnde de oneindige God in de Persoon van de Zoon, bekleed met een voorhangsel van vlees. In dit opzicht was er zo'n waarde in Zijn dood en in Zijn bloed, dat het genoegzaam was, om niet alleen, als het zo verordineerd was, het ganse menselijk geslacht, maar tien duizend werelden te verlossen, verondersteld, dat die bestonden en gevallen waren.
2. Dan is er een verordineerde genoegzaamheid, waardoor de dood en de voldoening van Christus tot de uitverkorenen is beperkt. In dit opzicht verklaart Christus, dat Hij Zijn leven aflegt voor de schapen. (Joh. 10:15).
3. Ook is er een wettelijke genoegzaamheid, waardoor de wet en haar wettige straf ten volle genoegdoening heeft ontvangen: zodat noch de wet, noch de rechtvaardigheid, op enigerlei wijze een hinderpaal of een beletsel is voor de zaligheid van een zondaar, die in Hem gelooft. Integendeel, op hetzelfde ogenblik, dat een zondaar in Hem gelooft, worden alle beschuldigingen, die de wet en de rechtvaardigheid tegen de arme zondaar kunnen inbrengen, ingetrokken, of vernietigd.

Wanneer wij nu over de dood van Christus als een grond van het geloof spreken, trekken wij ons geheel af van de verordineerde genoegzaamheid daarvan voor de uitverkorenen. Dit toch kan, als behorende tot de verborgen dingen, die voor de Heere onze God zijn (Deut. 29:29), nooit voor enig mens, neen, zelfs niet voor de uitverkorenen, een geloofsgrond zijn, dat Christus voor de uitverkorenen is gestorven. Een mens diende dan zijn verkiezing te weten voordat hij zou mogen geloven; hetgeen volstrekt onmogelijk is, aangezien onze verkiezing van God alleen gekend kan worden door de roeping van het Evangelie te gehoorzamen; waarom ons in 2 Petrus 1:10 wordt geboden, ons te benaastigen, onze roeping en verkiezing vast te maken. Aangezien het dan niet de verordineerde genoegzaamheid van de dood van Christus is, die wij moeten prediken, welke ons tot de verborgen besluiten Gods zou afvoeren, die niet voor ons zijn, moet het noodzakelijk de innerlijke en wettelijke genoegzaamheid van de dood van Christus zijn, die als de grond van het geloof van zondaren van het menselijk geslacht moet worden voorgesteld. Vandaar zijn die algemene en uitgebreide uitdrukkingen in de Schrift: (Joh. 1:29) "Ziet het Lam Gods, dat de zonde der wereld wegneemt; (Joh. 2:2) "Hij is een Verzoening voor onze zonden, en niet alleen voor de onze, maar ook voor de zonden van de

gehele wereld;" (1 Tim. 4:10) "Die een Behouder, (Eng Overz. de Zaligmaker) is aller mensen, maar allermeeft van de gelovigen." Alle mensen hebben zo'n belang bij de dood en de voldoening van Christus, als de duivelen niet hebben. Ja, overwegende, dat de menselijke natuur door Hem geofferd is, en dat alle mensen aan Hem verwant zijn door Zijn aanneming van de menselijke natuur, is het onmogelijk te begrijpen hoe niet alle mensen, voornamelijk de hoorders van het Evangelie, belang zouden hebben bij Zijn dood; ik meen, een zodanige, dat hen machtigt in het geloof te zeggen: "Hij heeft mij liefgehad, en zichzelf voor mij overgegeven" (Gal. 2:20); "Hij is overgeleverd om onze zonden" (Rom. 4:25); "Hij is om onze overtredingen verwond, om onze ongerechtigheden is Hij verbrijzeld" (Jes. 53:5). Naar mijn gedachte wordt hierom van de dood van Christus en de weldaden, die daaruit voortvloeien, gezegd, dat het een vette maaltijd is voor alle volken, een maaltijd van reine wijn, van vet vol mergs, van reine wijnen, die gezuiverd zien (Jes. 25:6). Dit is het dode lichaam, daar al de hongerige arenden van het menselijk geslacht zullen vergaderd worden (Matth. 24:28). Hierom worden de armen, de verminkten, de kreupelen, en de blinden, die in de wegen en heggen liggen, genodigd, ja gedwongen, in te komen, en met Hem avondmaal te houden" (Luk. 14:21, 23).

5^e De grote en dierbare beloften van het verbond der genade, voornamelijk de volstreckte beloften, aan welke generlei voorwaarden verbonden zijn, zijn een andere deur waardoor het geloof ingaat in de nieuwtestamentische Ark, en de ziel behouden wordt van de zondvloed van Goddelijke toorn. Een belofte van Christus was de eerste deur, die terstond na de val voor Adam en Eva werd geopend: (Gen. 3:15) "Datzelve, " namelijk het zaad van de vrouw, "zal u, " namelijk de slang, "de kop vermorzelen." Op dezelfde wijze werd de deur voor Abraham geopend: (Gen. 21:18) "En in uw Zaad zullen gezegend worden alle volken der aarde." En, in dat beloofde Zaad, "zal Ik u zijn tot een God en uw zaad na u" (Hoofdstuk 16:7). Al de andere beloften zijn zoveel stromen en beekjes van genade, die uit de baarmoeder van deze twee beloften voortvloeien, zoals deze: (Jes. 44:3) "Want Ik zal water gieten op de dorstige, en stromen op het droge;" (Jer. 24:7) "En ik zal hun een hart geven om Mij te kennen, dat ik de Heere ben." (Ezech. 36:25-27) "Dan zal Ik rein water op u sprengen, en gij zult rein worden; van al uw onreinheden en van al uw drekgoden zal Ik u reinigen. En Ik zal u een nieuw hart geven, en zal een nieuwen geest geven in het binnenste van u; en Ik zal het stenen hart uit uw vlees wegnemen, en zal u een vlesen hart geven. En Ik zal Mijn Geest geven in het binnenste van u; en Ik zal maken, dat gij in Mijn inzettingen zult wandelen, en Mijn rechten zult bewaren en doen." (Hos. 14:5), "Ik zal hunlieder afkeringen genezen, Ik zal ze vrijwillig liefhebben." Nu, het is uit kracht van deze grote en dierbare beloften van het nieuwe verbond, dat wij Christus, en Zijn gerechtigheid en volheid, aannemen en toepassen, zoals onze voortreffelijke geloofsbelydenis het zo uitnemend uitdrukt. Daarom noem ik deze belofte Gods een deur door welke wij in de Nieuw Testamentische Ark ingaan.

Om dit stuk verder op te helderen, moet u deze volgende bijzonderheden weten en overwegen.

1. Vanaf de val van de mens, en de ontdekking van het voornemen van Zijn genade, heeft God, zoals wij zo juist hebben duidelijk gemaakt, met de mens gehandeld door een vrije en vrijwillige belofte.

2. De waarheid en getrouwheid van God is in Zijn belofte verbonden, eerst, onmiddellijk aan Christus als het Verbondshoofd, en in Hem, uit Hem, en door Hem, aan ons geschonken en toegediend. God zou nooit een belofte aan iemand van het geslacht van Adam hebben gedaan, als Hij niet op Zich had genomen de verbroken wet te vervullen en de rechtvaardigheid voor de zonde van de mens te bevredigen. Op die voorwaarde wordt God een belovend God aan Christus. en aan ons om Zijntewil; daarom wordt gezegd, dat al de beloften Gods in Hem zijn.

Christus heeft de voorwaarde van al de beloften vervuld, en daardoor worden zij ons om niet, zonder geld en zonder prijs aangeboden.

3. Het wezenlijk doel van een belofte is, dat zij geloofd en vertrouwd zal worden als een waarborg voor hen aan wie zij gedaan en geschonken is. Als zij geloofd en er op vertrouwd wordt, ontvangen wij de weldaad die in haar beloofd wordt, doch indien zij niet geloofd wordt, wordt zij verworpen, en is de belover niet gebonden, maar is hij vrij van elke verplichting, die uit zijn belofte voortvloeit. Indien u, of ik, een wissel of obligatie voor de betaling van een zeker bedrag aan iemand afgeeft, en hij aan wie die wissel of obligatie is overgedragen, dat geld niet wil hebben, is hij die hem heeft afgegeven vrij, en niet meer onder enige verplichting. Evenzo is het in het onderhavige geval. God schenkt ons de weldaad van Zijn belofte en tekent die tot des te meerdere zekerheid in de Schrift aan, en is door Zijn getrouwheid verbonden de belofte te vervullen aan een iegelijk die Zijn wissel aanneemt, en ter betaling aanbiedt aan de troon der genade, en Christus gebruikt als Zijn Advocaat om zijn zaak te behartigen. Doch hij, die Gods belofte afwijst, haar als een ongenoegzame zekerheid verwerpt, of verzuimt betaling te vragen, of Christus niet als zijn Advocaat gebruikt, verliest de weldaad van de belofte, en beledigt de God van waarheid, alsof Zijn belofte niet de minste waarde had. En is het dan te verwonderen, dat God zo iemand doet weten, dat hij Zijn belofte geschonden heeft? Nochtans zal Zijn getrouwheid niet falen, want God is waarachtig, maar alle mensen leugenachtig (Rom. 3:4).

4. Om het ongeloof elke gelegenheid af te snijden zijn de beloften in het algemeen aan het ganse geslacht van Adam, en voornamelijk aan de ganse zichtbare Kerk gericht en overgedragen: (Luk. 2:10) "Ik verkondig u grote blijdschap, die al den volke wezen zal." De belovende stem van de wijsheid is tot mensen en tot der mensen kinderen: "Tot u is het woord van deze zaligheid gezond." De apostel Petrus, predikende voor een schare van mensen, die hun handen gebaad hadden in het bloed van Christus, roept hen tot bekering: (Hand. 2:38) "Bekeert u, en een iegelijk van u worde gedoopt in de Naam van Jezus Christus, tot vergeving der zonden." En om hun de weg te wijzen tot bekering, ontdekt hij hen de barmhartigheid Gods in Christus, door hun de belofte van vergeving in het bloed van de Messias, dat zij vergoten hadden, voor te stellen: (vers 39) "Want u komt de belofte toe, en uw kinderen, en allen die daar verre zijn, zo velen als er de Heere uw God toe roepen zal." Wat Petrus tot zijn hoorders zeide, dat zeg ik tot een ieder van u: "U komt de belofte toe, en uw kinderen." En zoals de apostel de Hebreëen zegt, (Hebr. 4:1) is de belofte u als Gods vrijbrief voor het goede land van de heerlijkheid nagelaten. Evenals Gods belofte aan Israël als een waarborg of vrijbrief voor het land Kanaän werd gegeven, zo ook is de belofte Gods ons onderpand voor het eeuwige leven; "laat ons dan vrezen, dat niet te eniger tijd, de belofte van in Zijn rust in te gaan nagelaten zijnde, iemand van u schijne achtergebleven te zijn." Doch gelijk dat geslacht van mensen, dat uit Egypte kwam, niet kon ingaan vanwege hun ongeloof; evenzo zijn er velen, velen, die nooit in het land van de heerlijkheid, dat boven is, zullen ingaan vanwege hun ongeloof. Zij hebben een goed recht, maar zij verliezen het voordeel van dat recht evenals de Israëlieten, omdat zij in God niet geloofden en op Zijn heil niet vertrouwden (Psalm 78:22); zodat u ziet, dat de belofte een deur is om de in Ark in te gaan. O sluit de deur van het geloof niet voor uzelf toe, opdat God die ook niet sluit, en in Zijn toorn zweert, dat u niet zult ingaan, maar in de zondvloed zult omkomen.

Tegenwerping. "Ik twijfel nog steeds of ik wel recht heb de belofte aan te nemen: ik ben bevreesd, dat ik mij aan vermetelheid zal schuldig maken."

Antwoord. Het kan nooit vermetelheid zijn te doen wat God u gebiedt, "en dit is Zijn gebod, dat wij geloven in de naam Zijns Zoons Jezus Christus." Als de belofte u, en allen aan wie zij geopenbaard is, niet toekomt als een grond van het geloof, is het onmogelijk te verstaan, hoe

een ongelovige God tot een leugenaar kan maken (Joh. 5:10) door haar niet te geloven; want niemand is verplicht een belofte te geloven, die hem niet gedaan is.

6^e Een andere deur, waardoor het geloof in de Nieuw Testamentische Ark ingaat, is de gift van de Vader van Christus aan het verloren mensdom. Er is zo'n gift van Christus in het Woord, die een ieder die het leest machtigt, Christus en al Zijn verworven heil voor zichzelf in het bijzonder aan te nemen, toe te eigenen, toe te passen, en zich in Hem als zijn Eigendom te verheugen; (Jes. 55:4) "Ziet, Ik heb Hem tot een Getuige der volken gegeven, een Vorst, en Gebieder der volken; (Jes. 42:6) "Ik zal U geven tot een Verbond des volks, tot een Licht der heidenen; (Jes. 49:6) "Ik heb U ook gegeven tot een Licht der heidenen, om Mijn Heil te zijn tot aan het einde der aarde;" (Joh 3:16) "Alzo lief heeft God de wereld gehad, dat Hij Zijn eniggeborenen Zoon gegeven heeft, opdat een iegelijk, die in Hem gelooft, niet verderve, maar het eeuwige leven hebbe." (Joh. 6:32) "Mijn Vader geeft u dat ware brood uit de hemel." (Jes. 9:5) "Want een kind is ons geboren, een Zoon is ons gegeven." Uit deze, en uit vele andere Schriftuurplaatsen blijkt, dat er zo'n algemene gift of schenking van Christus aan zondaren van het menselijk geslacht is, die een ieder veroorlooft en machtigt Christus aan te nemen, van Hem gebruik te maken en Hem toe te passen, tot al de einden waartoe Hij gegeven is: tot wijsheid, rechtvaardigheid, heiligmaking en verlossing. Niemand twijfelt aan Zijn recht om een gift aan te nemen, die hem wordt aangeboden, en hem bovendien geboden wordt, die aan te nemen. Wij hebben een spreekwoord, dat veel onder ons in zwang is: "Dat mag je hebben', zou een dove doen horen." Het bewijst, dat er onder mannen en vrouwen een wonderlijke verwaasdheid is, dat zij zo gretig naar een gift van het goed van deze wereld grijpen, en zo traag zijn in het aannemen van de onuitsprekelijke gave Gods, die hen voor de tijd en voor de eeuwigheid te pas komt. Als ik dit huis vol goud en zilver had om onder u uit te delen en rond te strooien, en ik nodigde iedere man en elke vrouw, jong en oud, zoveel te komen halen als zij nodig hebben; ik ben er zeker van, dat er in dat geval maar weinigen, of geen zouden wezen, die zouden achterblijven, iedereen zou de anderen voorbijstreven, om aan te nemen of te vergaderen. Wel vrienden, waarom zo vooraan om wereldse rijkdommen te verkrijgen, die zich vleugelen maken en wegvliegen, en toch te weigeren Christus en Zijn onnaspeurlijke rijkdommen aan te nemen. die wij onder u rondstrooien in de uitdeling van het Woord! Hier is de grote gave van de hemel, zonder geld of prijs. Hier is de genadegift van het leven, "want die de Zoon heeft, die heeft het leven" (1 Joh. 5:12). Hier is de gave van de rechtvaardigheid. die u recht zal geven op God, de hemel, de heerlijkheid en al het goede van het verbond. Hier wordt gegeven, goud beproefd komende uit het vuur (Openb. 3:18), dat noch mot noch roest verderft (Matth. 6:20). Hier is het beste kled (Luk. 15:22); witte klederen, klederen, die niet verouderen. Hier is de koophandel van de wijsheid die beter is dan de koophandel van zilver, en haar inkomsten dan het uitgegraven goud (Spr. 3:14).

U in het bijzonder, die jongelingen en kinderen bent, u verlangt misschien naar de dag van morgen, zijnde de eerste maandag en de eerste dag van het Nieuwe Jaar 1750, om van uw vrienden en bekenden uw nieuwjaarsgift te vragen. Ik wil u vooraf mijn raad geven, en dat is, dat u, voordat u naar iemand toe gaat om iets te vrager, eerst naar God gaat, "Die een ieder mild geeft, en niet verwijt" (Jak. 1:5), om uw nieuwjaarsgift van Hem te vragen.

Vraagt u: Wat zullen wij van Hem vragen? Wilt u ons woorden in de mond geven?

Dan is mijn *antwoord:* Ik zal u zeggen wat u voor uw nieuwjaarsgift van Hem moet begeren. Ga tot God en zeg: "Heere, geef mij genade het nieuwe jaar tot Uw eer, en tot mijn eeuwig welzijn en voordeel te gebruiken, als U mij wilt sparen. Heere, geef mij Uzelf om mijn God en mijn Deel te zijn in eeuwigheid, want U hebt gezegd: Ik ben de Heere uw God. Heere, geef mij Christus, en laat Hij mijn Profeet, Priester en Koning, Borg, Middelaar en Voorspraak wezen. Heere, geef mij Uw Geest, want Gij zult de Heilige Geest geven aan degenen die Hem bidden.

Heere, geef mij een nieuw hart, en een nieuwe geest, want U hebt die beloofd: Heere, geef mij een hart om U te kennen, dat Gij de Heere zijt; Heere, geef Uw vrees in mijn hart, dat ik niet van U afwijk. Heere, vergeef mij al mijn zonden, en leid mij niet in verzoeking, maar verlos mij van alle kwaad, voornamelijk van het kwaad van de zonde, dat die gruwelijke zaak is, die U haat. Heere, leer mij hoe ik aan mijn hoofddoel zal beantwoorden, hoe ik U hier zal verheerlijken zodat ik U eeuwig hiernamaals zal mogen genieten.

Ik zeg dan, gaat in de morgen van de Nieuwjaarsdag tot God, en begeert deze en dergelijke dingen van Hem als uw nieuwjaarsgift. Om u aan te moedigen vurig te zijn in uw smeken, overweegt:

- (1) Deze giften van de ziel zijn veel beter dan al wat uw vrienden u kunnen geven.
- (2) Uw God is mild, en meer genegen te geven, dan u bent om te vragen. Christus zegt: "Tot nog toe hebt gij niet gebeden in Mijn Naam; bidt en gij zult ontvangen." Uw hemelse Vader heeft een volle hand en een vrijwillig hart: "Bidt, en u zal gegeven worden; zoekt, en gij zult vinden; klopt, en u zal opengedaan worden."
- (3) De Heere heeft graag, dat jonge kinderen naar Hem toe komen: (Psalm 34:12) "Komt, gij kinderen, hoort naar Mij, ik zal u des Heeren vrede leren." (Spr. 8:17) "Ik heb lief, die Mij liefhebben, en die Mij vroeg zoeken, zullen Mij vinden." (4.) Gods nieuwjaarsgift zal u van alles voorzien, wat u voor uw ganse leven, ja voor de eeuwigheid nodig hebt. De zaligmakende genade, die Hij geeft, zal Hij nooit terugnemen, "want de genadegiften en de roeping Gods zijn onberouwlijk" (Rom. 11:29). Houdt maar bij de Heere aan, en laat u niet afwijzen; zegt als Jacob: (Gen. 32:26) "Heere, ik zal U niet laten gaan, tenzij dat Gij mij zegent"; en vraagt alles wat u van God begeert om Christus' wil; want Christus zegt: "Zo gij iets begeren zult in Mijn Naam, Ik zal het doen." En wordt niet ontmoedigd, al krijgt u niet dadelijk wat u vraagt, maar gaat weer, en telkens weer tot Hem. Als u uw nieuwjaarsgift de eerste dag niet krijgt, gaat de volgende dag weer, en houdt aan in de gebed, en u zult de Heere vinden; want Hij heeft gezegd: (Jer. 29:12, 13) "Dan zult gij Mij zoeken en vinden, wanneer gij naar Mij zult vragen met uw ganse hart", en met uw ganse ziel.

Nu, voordat wij scheiden zal ik nog een enkel woord spreken tot u, die op meer gevorderde leeftijd, en ouden van dagen bent.

Ik weet, dat de eerste dag, of de eerste week van het nieuwe jaar gewoonlijk slecht wordt doorgebracht met eten en drinken, en dat zeer overdadig. Laat ik u dit protest of deze waarschuwing meegeven, die Christus aan allen geeft, die Zijn Naam belijden: (Luk. 21:34) "Wacht uzelf, dat uw harten niet te eniger tijd bezwaard worden met brasserij en dronkenschap, en zorgvuldigheden dezes levens, en dat u die dag niet onvoorziens overkomt." Het is een slechte vergelding aan God voor Zijn goedheid in deze verlopen jaren, het aanstaande jaar te beginnen met uzelf, en de goede schepselen Gods in onmatigheid te misbruiken, daarom "laat uw matigheid in alle dingen blijken, want de Heere is nabij (Filip. 5:5).